

KI VOLT BERTHA DUDDE?

ÖNÉLETRAJZ

1937 június 15 óta jegyzem le a benső hang által kapott közléseket. Eleget téve barátaim gyakori kívánságának, ezennel rövid magyarázatát adom a szellemi átvételnek, bemutatom életutamat és saját beállítottságomat.

1891 április 1-én egy festőművész második leányaként születtem Liegnitz-ben, Sziléziában, és hat testvéremmel harmonikus gyermekségben éltem a szülői házban. Már korán megismerkedtem az élet gondjaival. Hogy szüleim segítségére lehessenek, a varráshoz való hajlamomat ügyesen gyakoroltam, és pénzt kerestem. Szüleim pénzínsége, és a vele járó gond megmaradt, ezért tettem magamat hasznossá a család részére a legutóbbi időkhöz.

Szüleim különböző valláshoz tartoztak. Apám protestáns, anyám katolikus volt. Minket gyermekeket a katolikus hitben neveltek, de nyomást vagy szigorúságot sohasem éltünk át az egyházi szokások gyakorlása miatt, így későbbi napjaiban minden gyermek teljes szabadságban képviselhetette a magaválasztotta vallási irányt.

Vallásos voltam, de nem tudtam magamat teljesen alávetni a katolikus tan rendszerének, noha az Egyházat tiszteltem. De számomra nem volt lehetséges kifelé képviselni valamit, amit bensőmben nem fogadtam el teljes meggyőződéssel. Tehát többé nem jártam templomba, nem hallgattam prédikációt, nem volt semmiféle bibliaismeretem, nem olvastam sem vallásos, sem tudományos írásokat, és nem csatlakoztam sem szektához, sem más hasonló szellemi irányzathoz.

Aki ismeri a katolikus vallási tant az tudja, micsoda lelkiismereti nehézségbe kerül az ember, aki el akar szakadni tőle. Ezeket én sem tudtam megspórolni. Bennem maradt a kérdés: Mi, és hol van az igazság? A Miatyánkot imádkozva gyakran könyörögtem, hogy az Úr mégis engedje megtalálni a Birodalmát. És ez az ima meghallgatásra talált. Ez 1937 június 15-én volt. Imádkoztam és bensőm felé figyeltem – egészen csendben maradtam – ilyen állapotban gyakran voltam, mert eközben mindig csodálatos béke töltött el, és a gondolatok, amiket közben kaptam – a szív tájékán, nem a fejben – vigasztalást és erőt adtak.

Még nem tudtam, hogy ezek a gondolatok „adottak” voltak. Míg aztán egy különös álom-élmény – ami később igaz álomnak bizonyult – arra ösztönzött, hogy ezeket a gondolatokat felírjam. Így figyeltem ezen az emlékezetes napon is a bensőmben, és egész tisztán és határozottan egy szó-sorozatot kaptam, amit lejegyeztem. Ez volt az első fejezet ami adatott, és ami ezekkel a szavakkal kezdődött: „Kezdetben volt a szó! Tedeum /hála/ érte a Menny és Föld Teremtőjének!”

Ezután jött a kételkedés: magadtól írtad le ezt? Röviden: küzdöttem, imádkoztam, és sok belső harcot folytattam, de a szavak újra és újra jöttek, mint egy folyó, egy bölcsesség-bőség, amitől borzongtam. Isten maga vette el a kételyeim, válaszolt nekem, és felismertem szavaiban mint Atyát. Megnőtt a hitem, kételyeim csökkentek, és naponta megkaptam és írtam.

A lejegyzett dolgok tartalma meghaladta ismereteimet. Soha nem hallott vagy olvasott kifejezések, idegen nyelvi és tudományos elnevezések és utalások folytak feltartóztatlanul hozzám. Ezenkívül a mennyei Atya eddig soha nem hallott szeretetteljes kifejezései, amelyek végül is menedéket és felvilágosítást adtak az élet minden kérdésére.

A „szavak” átadása a következőképpen történik: bensőséges ima és rövid összeszedettség után befelé figyelek. Ott hamarosan következnek a gondolatok világosan kiformalva, egyesével, és határozottan folynak a szavak – mindig 3-4 egymás után – hasonlóan mint egy rádióbemondó tengeri időjárás-jelentése a lejegyzéshez. Lassan, úgy hogy kényelmesen együttírhatom, mondatrészt mondatrészre építve. A szavakat gyorsírással jegyzem le, mint egy diktálásnál, anélkül hogy gondolatilag vagy alkotólag részt vennék benne. Közben egyáltalán nem vagyok úgynevezett transz-állapotban, a mondatokat sem formálom, hanem a szavak úgyszólván egyesével hozzám ugranak, anélkül, hogy az írás folyamán felfognám az összefüggést.

Napok, néha csak hetek után a gyorsírást átteszem tiszta írásra anélkül, hogy előtte átolvasnám, szóról szóra, anélkül hogy csak egy szótagot is változtatnék vagy „javítanék”, és semmi esetre sem dolgozok hozzá, vagy stilizálok a mondottak értelmén.

Egy ilyen diktálás időtartama körülbelül fél óra. Kifejezetten szeretném arra felhívni a figyelmet, hogy a folyamat semmilyen kényszerállapotot vagy eksztázist nem szenved. Minden józanul és egyszerűen megy végbe, minden izgalom vagy a saját akarat befolyásolása nélkül. Bármikor megszakíthatom, és órák vagy napok után a félbeszakított kijelentést a mondat közepén ismét továbbírom. Az előtte adottak átolvasása nélkül akkor ismét folyamatos tovább a tollbadiktálás. Tehát akaratom szabad minden „muszály”-tól, ahogy akarom úgy van, Isten akaratát szolgálom, tehát azt teszem, ami szent akarat.

Mondhatom, hogy mint egy ABC-s lettem bevezetve az isteni igazságokba, a fogalmakba, amik minden tekintetben ismeretlenek voltak, és annak is kellett lenniük. Csak évek múlva kaptam a szóátvétel megerősítését egy másik oldalról, kézhez kaptam a stájer misztikusnak, Jakob Lorbernek irodalmát. Senki sem értheti milyen boldog voltam Jakob Lorber nagy munkája, a „János Evangéliuma” és a „Gyermek Jézus” olvasásakor. Csak most tudtam meg, hogy az Úr szavát mások is megkapták, hogy Isten, az Úr, minden időben beszélt gyermekeihez, és továbbra is beszél, hiszen az Atya végtelen szeretete és irgalma egyáltalán nem tehet másképpen.

Lorbernél most újra megtaláltam ami nekem előzőleg adatott. Sokszor voltak számomra érthetetlenek a mondottak, de a mennyei Atya szeretetteljesen adott magyarázatot. Csodálatosak az élmények és események, amelyeket egyesével egyáltalán nem lehet felsorolni, amelyek azonban újra és újra az elképzelhetetlen leereszkedést, és az atyai bőkezűséget mutatják.

Az általános képzettség hiánya mellett mindig tapasztalatlanak tűntem. A pénz és időhiány lehetetlenné tette, hogy jó könyveket olvassak, vagy előadásokat látogassak. Csak a megfeszített munkát ismerhettem kora reggeltől késő estig. Ennek ellenére naponta megkaptam a szellemi javak felséges juttatását, anélkül azonban, hogy tudtam volna még kinek a részére kapom.

Hogy a fentről érkező szavakat ellentmondás nélkül elfogadtam, az a Biblia és a katolikus írás- és tananyag teljes ismerethiányával van összefüggésben. Mostani tapasztalataim szerint egy „komoly katolikus vagy protestáns”, akinek tudása a dogmatikus tanítási alapokon rögzült, az túlságosan ezekre beállított, sem hogy ellentmondás és fenntartás nélkül ezekhez az isteni újkinyilatkoztatás-szavakhoz közelebb juthasson, és magában megérlelhessen.

Ennek ellenére azonban több fakultáson van olyan tudós, aki fokozódó érdeklődéssel magáévá teszi ezeket az isteni oktatásokat, és komolyan vitatkoznak róla. Érdeklődésük nemcsak az anyag keletkezése megdönthetetlen magyarázatának, és az anyag lehetséges feloldódásának szól, hanem a különböző vallásrendszerek és felekezetek tévtanításai megindoklásának is. Az általam kapott közlések bemutatják miből áll a tévedés, és mindenkit felszólítanak, hogy mutassanak rá bármiféle ilyen tévtanokra, bárhol is adódik rá alkalom.

Mindenkinek szabadságában áll, hogy az Úr szavait befogadja. De aki az Atya-szavak szellemét megértette, és mégsem cselekszik eszerint, az megnöveli a távolságot maga és a mennyei Atya között. Ekkor nem fogadja meg a szeretet figyelmeztető szavait, és ezzel szükségszerűen aláhelyezi magát a törvénynek, és amint az isteni parancsot figyelmen kívül hagyja, óhatatlanul vesztes marad a kegyelem mértékében.

Az isteni kegyelem által az emberek újra megkapják az Evangéliumot, és nyomatékos komolysággal figyelmeztet Isten az ember létének céljára. Így próbálja Isten irgalmas szeretete még megmenteni ami még menthető a fordulat előtt – mivel az megérkezik! Az idő, amiről a látnokok és próféták minden időben hírt adtak - a végidő – az megkezdődött!

A feljegyzéseim alapján az Úr nem tesz különbséget gyermekei között. „Jöjjetek hozzám mindnyájan!” – így hangzik hívása. Jó annak, aki hallgat szavára és követi őt. Isten szereti gyermekeit, mindnyájukat boldoggá akarja tenni – noha azok róla semmit sem akarnak tudni.

Lejegyezve 1953 november 22-én.

Bertha Dudde

Bertha Dudde 1965 szeptember 18-án letehetette földi burkát, és visszatérhetett a mennyei Atyai Házba. A hátrahagyott írásokat – 9000-nél több közlést – testvére, Hanna Dudde kezeli.

1990 és 2000 között 94 db-os könyvsorozat alakban folyamatosan megjelent, az eredeti német nyelven, valamint százvalahány tematikus füzet formájában, melyek válogatások az összefüggő tartalmú közlésekből. Ezek mellett 2002-től elektronikus formában is beszerezhetők, CD-ROM-on, illetve az interneten a www.bertha-dudde.info honlapon.